

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Quid sit ille character? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

probatur? an forte minus hærent sacramenta Christiana, quàm corporalis hæc nota?

Ad primum ergo dicendum, quòd fideles Christi ad primum quidem futuræ gloriæ deputantur signaculo prædestinationis diuinæ. Sed ad actus conuenientes præfenti Ecclesiæ deputantur quodam spiritali signaculo eis insignito, qui character nuncupatur.

Ad secundum dicendum, quòd character animæ impressus, habet rationem signi, in quantum per sensibile sacramentum imprimitur: per hoc enim scitur aliquid esse baptismali caractere insignitus, quod est ablutus aqua sensibili. Nihilominus tamen character, vel signaculum dici potest per quamdam similitudinem, omne quod configurat alicui, vel distinguit ab alio, etiam si non sit sensibile: sicut Christus dicitur figura, vel character paternæ substantiæ, secundum Apost. Heb. 1.

¶ 62. a. 6 Ad tertium dicendum, quòd sicut supra dictum est, sacramenta veteris legis non habebant in se spirituales virtutes, ad aliquam spirituales effectum operantem. Et ideo in illis sacramentis non requirebatur aliquis spiritalis character: sed sufficiebat ibi corporalis circumcisio, quam Apostolus signaculum nominat Rom. 4.

ARTIC. II.

Vtrum character sit spiritalis potestas?

¶ 345
4. di. 4 q.
1. ar. 1.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quòd character non sit spiritalis potestas. Character enim idem videtur esse quod figura: unde Hebr. 1. ubi dicitur, Figura substantiæ eius, in Græco habetur loco figuræ, character. Sed figura est in quarta specie qualitatis, & ita differt à potestate, quæ est in secunda specie qualitatis. Character ergo non est spiritalis potestas.

¶ 3. par.
ante me.

¶ 2 Præterea, Dion. * dicit 2. c. Eccl. hier. quòd diuina beatitudo accedentem ad beatitudinem in sui participationem recipit, & proprio suo lumine, quæ
quo-

quodam signo, ipsi tradit suam participationem. Et sic videtur quod character sit quoddam lumen. Sed lumen ad tertiam speciem qualitatis videtur pertinere. Non ergo character est potestas, quæ videtur ad secundam speciem qualitatis pertinere.

¶ 3. Præterea, A quibusdam character sic definitur: Character est signum sanctum communionis fidei, & sanctæ ordinationis, datum à hierarcha. Signum autem est in genere relationis, non autem in genere potestatis. Nō ergo character est spiritualis potestas.

¶ 4. Præterea, Potestas habet rationem causæ & principij: ut patet 5. Metaph. * Sed signum, quod ponitur in definitione characteris, magis pertinet ad rationem effectus. Character ergo non est spiritualis potestas.

*li. 5. metaph.
sex. 17.
tom. 3.*

SED contra est, quod Philosophus dicit in 2. ethicor. * Tria sunt in anima, potentia, habitus, & passio. Sed character non est passio, quia passio cito transit: character autem indelebilis est, ut infra dicitur *. Similiter etiam non est habitus: quia nullus habitus est qui se possit ad bene & male habere: character autem ad utrumque se habet: videntur enim eo quidam bene, alij verò male. Quod in habitibus non contingit: nam habitu virtutis, nullus vitatur male; & habitu malitiæ, nullus bene. Ergo relinquitur quod character sit potentia.

*li. 2. eth.
cap. 5. in
prin. to 5
ar. 5. hu-
ius 9.*

RESPONDEO dicendum, quod sicut dictum est *, sacramenta novæ legis, characterem imprimunt, in quantum per ea deputantur homines ad cultum Dei, secundum ritum Christianæ religionis. Unde Dionys. * in 2. cap. eccles. hierar. cum dixisset, quod Deus in quodam signo tradit sui participationem accedenti ad baptismum, subiungit, Perficiens eum diuinum, & communicatorem diuinorum. Diuinus autem cultus consistit vel in recipiendo aliqua diuina, vel in tradendo alijs. Ad utrumque autem horum requiritur quædam potentia. nam ad tradendum aliquid alijs, requiritur potentia acti-

*art. præc.
c. 2. eccl.
hier. p. 2.
parū an-
te med.*

ua; ad recipiendum autem requiritur potentia passiva. Et ideo character importat quamdam potentiam spiritualem, ordinatam ad ea quæ sunt diuini cultus. Sciendum tamen, quod hæc spiritualis potentia est instrumentalis: sicut etiam supra dictum est * de virtute, quæ est in sacramentis. Habere enim sacramenti characterem, competit ministris Dei. Minister autem habet se per modum instrumenti, vt Philosophus dicit * in 1. Polit. Et ideo sicut virtus, quæ est in sacramentis, non est in genere per se, sed per reductionem, eo quod est quiddam fluens & incompletum: ita etiam character non proprie est in genere vel specie, sed reducitur ad secundam speciem qualitatis.

Ad primum ergo dicendum, quod figura est quædam terminatio quantitatis. Vnde proprie loquendo, non est nisi in rebus corporeis: in spiritualibus autem dicitur metaphoricè. Non autem ponitur aliquid in genere vel specie, nisi per id quod de eo proprie prædicatur. Et ideo character non potest esse in quarta specie qualitatis, licet hoc quidam posuerint.

Ad secundum dicendum, quod in tertia specie qualitatis non sunt nisi sensibiles passionες, vel sensibiles qualitates. Character autem non est lumen, sensibile: & ideo non est in tertia specie qualitatis, vt quidam dixerunt.

Ad tertium dicendum, quod relatio quæ importatur in nomine Signi, oportet quod super aliquid fundetur. Relatio autem huius signi, quod est character, non potest fundari immediatè super essentiam animæ: quia sic conueniret omni animæ naturaliter. Et ideo oportet aliquid poni in anima, super quod fundetur talis relatio: & hoc est essentia characteris. Vnde non oportebit quod sit in genere relationis, sicut quidam posuerunt.

Ad quartum dicendum, quod character habet rationem signi per comparisonem ad sacramentum.

sen-

q. preced.
ar. 4.

lib. 1. c. 2.
aliquantu
m a princ.
tum. 5.

sensibile, a quo imprimitur: sed secundum se consideratus, habet rationem principij, per modum iam dictum*.

ARTIC. III.

Vtrum character sacramentalis sit character Christi?

*In corp.
ar. 1. ar.
prac.*

346

4. d. 4. q.

1. a. 2. q.

ar. 3. q. 3.

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod character sacramentalis non sit character Christi. Dicitur enim Ephes. 4. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis. Sed consignatio importatur in nomine characteris. Ergo character sacramentalis, magis debet attribui Spiritui sancto quam Christo.

¶ 2 Præterea, Character habet rationem signi. Est autem signum gratiæ, quæ per sacramentum confertur: gratia autem infunditur animæ à tota Trinitate. Vnde dicitur in Psal. 83. Gratiam & gloriam dabit Dominus. Ergo videtur, quod character sacramentalis non debeat specialiter attribui Christo.

¶ 3 Præterea, Ad hoc aliquis characterem accipit, ut eo à cæteris distinguatur. Sed distinctio sanctorum ab alijs, fit per charitatem, quæ sola distinguit inter filios regni, & filios perditionis, ut Aug. *lib. 15. c. 18 in præcip. 20. 3.* & ipsi perditionis filij characterem bestię habere dicuntur: ut patet Apocal. 13. Caritas autem non attribuitur Christo, sed magis Spiritui sancto: secundum illud Rom. 5. Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Vel etiam Patri, secundum illud 2. ad Cor. vlt. Gratia domini nostri Iesu Christi, & caritas Dei. Ergo videtur, quod character sacramentalis, non sit attribuendus Christo.

SED contra est, quod quidam sic definiunt characterem: Character est distinctio à characterẽ æternò impressa animæ rationali, secundum imaginẽ consignans trinitatem creatam, Trinitati creati & re-creanti, & distinguens à non configuratis secundum statum fidei. Sed character æternus est ipse Christus: